

Roerend zond de miltche alleene
 Dat meent de honthoude leere
 Aldat hy hoort van onze heere
 Ende zo meneghe nature hooren
 In et gaten als onder hooren
 Als alle vogle ghemene
 Alle diere groot ende cleene
 Die roeren de vnderste raken
 Twee die ga ieghe dese y zaken
 Dats wadullus ende daer na
 Endier heetet gentilla
 Die de vpperste rake roeren
 Ende dats manie va vied voeren
An brosius spet dz god heuet
 So menich dier dat leuet
 Hemak: de hals lanc dats bedi
 Dat sine spise vp de erde zy
 Als den kemel ende paede
 In aer die wulue en die hebaerde
 Heest hi den hals wort ghegheuen
 Wy zy bider propen leuen
 Hoe mach hare hope ynn vheuen
 Enich ynn y te gode waert
 Die den armen niet en spaert
 Ende met hem houte sine ghile
 Hoe waent hi ter lester wile
 An onse hee vanden ghenaden
 Die enmer der arme sal veraden
 Al meest alkande diere
 Die pleghen etekens manie
 Dats die vinalen hare spise
 Hebben also van langher wile
 Dermen die die heleghe woude
 Die inlelet iofte hoort
 V hanzel dicke zond' ontloopen
 Die behoort ter langher hopen
 In en vint mid alle diere

Wat so hem
 Es ghetan
 Zulke men
 Ende die en
 Die hebbe
Aldat v
 Dz heet
 Zond wo
 Ende wat
 Heuet gr
 Ende dat l
 Dwi orhe
 In heeren
 Hare stan
 Die verta
 Zonden h
 Sie hebbe
 Dat y ve
 Hare goe
 Dus zo we
 Want in l
 Dat y lan
 Wat dz lu
 Haece
 V wanalt
 In beean
 In cr
 ns ma
 eruoete
 men da
 hebi
 a
 wat
 ten vo
 die mi
 vntich

License: public_domain – Brugge, Stads- en O.C.M.W.-archief Brugge, reeks 538: Fragmenten van handschriften, nr. 23, fol. [2]r – Jacob van Maerlant, <i>Der naturen bloeme</i> (<https://fragmentarium.ms/view/page/F-5blp/9621/70529>)